

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
טוחנין קמח במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. דבר שאבוד במועד - מותר לעשותו במועד, דבר שאינו אבוד במועד - אסור. במה דברים אמורים - בתלושין מן הקרקע, אבל מחובר לקרקע - אפילו כולו אבוד אסור. ואם אין לו מה יאכל - קוצר, ומעמר, ודש, וזורה, ובורר, וטוחן, ובלבד שלא ידוש בפרות.	איתיביה רבה בר רב הונא לרב הונא:												יב:
יחידאה היא, ולא סבירא לן כוותיה.	אמר ליה: [רב הונא]												יב:
דבר התלוש מן הקרקע, אפילו מקצתו אבוד - מותר. והמחובר לקרקע - אפילו כולו אבוד אסור.	דתניא, כלל אמר רבן שמעון בן גמליאל משום רבי יוסי:												יב:
ואי רבי יוסי - ידוש נמי בפרות													יב:
מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד - דלא כרבי יוסי?	הא אמר רב יצחק בר אבא:												יב:
הכא נמי, כיון דכל יומא לאו בפרות דיישי - האידנא נמי לאו שינוי הוא.	אמר לך: [רב הונא]												יב:
טוחנין במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. ואם טחן והותיר - הרי זה מותר. קוצצין עצים במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור, ואם קצץ והותיר - הרי זה מותר. מטילין שכר במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור, ואם הטיל והותיר - הרי זה מותר. ובלבד שלא יערים.	תנו רבנן:												יב:
מטילין שכר במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד - אסור. אחד שכר תמרים, ואחד שכר שעורים. ואף על פי שיש לו ישן - מערים ושותה מן החדש	ורמינהו:												יב:
תנאי היא													יב:
אין מערימין בכך	דתניא: [ת"ק]												יב:
מערימין.	רבי יוסי בר יהודה:												יב:
רב חצדו ליה חצדא בחולא דמועדא	[רב]												יב:
שמע שמואל איקפד.	[שמואל]												יב:
לימא שמואל כיחידאה סבירא ליה?													יב:
לא, חצדא דחיטי הוה, דלא הוה פסיד.													יב:
ורב מאי טעמא עביד הכי?													יב:
אין לו מה יאכל הוה. - ושמואל - לא סיימוה קמיה.													יב:
אי נמי: אדם חשוב שאני.													יב:
רבי יהודה נשיאה נפק בחומרתא דמדושא, ואשתי מיא דאחים קפילא ארמאה.	[רבי יהודה נשיאה]												יב:
שמע רבי אמי איקפד.	[רבי אמי]												יב:
מאי טעמא איקפד?	רב יוסף:												יב:
אי משום חומרתא דמדושא													יב:
השירין הנזמים והטבעות - הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר.	הא תניא:												יב:
אי משום דאישתי מיא דאחים קפילא ארמאה													יב:
כל שנאכל כמות שהוא חי - אין בו משום בישולי נכרים	הא אמר שמואל בר יצחק אמר רב:												יב:
אדם חשוב שאני.													יב:
קוצץ אדם דקל במועד, אף על פי שאינו צריך אלא לנסורת שלו.	רב חננאל אמר רב:												יב:
לייט עלה אביי.													יב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-מי שהפך	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
רב אשי הוה ליה אבא בשלנייא, אזל למיקצייא בחולא דמועדא.	[רב אשי]													יב:
מאי דעתך - דקאמר רב חננאל אמר רב: קוצץ אדם דקל במועד אף על פי שאינו צריך אלא לנסורת שלו, הא לייט עלה אבי?	רב שילא משלנייא לרב אשי:													יב:
לא שמיע לי, כלומר: לא סבירא לי.	אמר ליה: [רב אשי]													יב:
אישתמיט נרגא, בעי למיפסקיה לשקיה. שבקיה, והדר אתא.														יב:
רב יהודה שרא למיעקר כיתנא, ולמיקטל כשותא, ולמיעקר שומשמי.	[רב יהודה]													יב:
בשלמא כיתנא - חזי לחפיפה, כשותא - חזי לשיכרא, אלא שומשמי למאי חזי?	אביי לרב יוסף:													יב:
חזי לנזיי דאית בהו.														יב:
רבי ינאי הוה ליה ההוא פרדיסא דמטא זמניה בחולא דמועדא, קטפיה. לשנה שהיוה כולי עלמא לפרדיסייהו לחולא דמועדא. אפקריה רבי ינאי לפרדיסיה ההוא שתא.	[רבי ינאי]													יב:
מכניס אדם פירותיו מפני הגנבים, ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד, ובלבד שלא יכוין את מלאכתו במועד.														יב:
וכולן, אם כווננו מלאכתן במועד - יאבדו.														יב:
ובלבד שיכניסם בצנעא לתוך ביתו.	תנא:													יב:
רב יוסף הוה ליה כשורי, עיילינהו ביממא.	[רב יוסף]													יב:
ובלבד שיכניסם בצנעא בתוך ביתן	אמר ליה אביי, והתניא:													יב:
צנעא דהני - יממא הוא, כיון דבליילא בעו גברא יתירי, ובעו מדבורי דנורא - אוושא מילתא.	אמר ליה: [רב יוסף]													יב:
ושולה פשתנו מן המשרה כו'														יב:
כוון מלאכתו במועד ומת, מהו שיקנסו בניו אחריו? אם תימצי לומר צרם און בכור קנסו בנו אחריו - משום דאיסורא דאורייתא. ואם תמצי לומר: מכר עבדו לנכרי ומת קנסו בנו אחריו - משום דכל יומא מפקע ליה ממצות, הכא מאי? גברא קניס רבנן - והא ליתיה, או דלמא: ממונא קניס רבנן, והא איתיה?	בעי מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:													יב:
שדה שנתקוצצה בשביעית - תזרע למוצאי שביעית, נטייבה או נדיירה - לא תזרע למוצאי שביעית.	אמר ליה: תניתוה:													יג:
נקטינן, הטיבה ומת - בנו זורעה.	ואמר רבי יוסי בר חנינא:													יג:
אלמא: - לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן. הכא נמי: לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.														יג:
נקטינן, טימא טהרותיו ומת - לא קנסו בנו אחריו. מאי טעמא - היזק שאינו ניכר לא שמיה היזק. לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.	אביי:													יג:
אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.														יג:
שכר פעולה שאין לו מה יאכל מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:													יג:
או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.	אמר ליה: [רב נחמן] תנינא:													יג:
לאתווי מאי - לאו לאתווי שכר פעולה?														יג:
לא, פרושי קא מפרש.	אמר ליה: [רבא]													יג:
אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתוב.	איתיביה אביי:													יג:
שאין לו מה יאכל לאתווי מאי - לאו לאתווי שכר פעולה?														יג:
שמע מינה.														יג:
שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות: החייטין, והספרין, והכובסין. החייטין - שכן הדיוט תופר כדרכו בחולו של מועד, הספרין והכובסין - שכן הבאין ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מותרין לספר ולכבס בחולו של מועד.	מותיב רב ששת: וחכמים אומרים:													יג:

■ מימרא-statement
 ? קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
									?		יג.
מתקיף לה רב פפא:									?	◇	יג.
מתקיף לה רבינא:									?	◇	יג.
אלא אמר רב אשי:									!	◇	יג.
										■	יג.
										■	יג.
										?	יג.
אביי:									!	◇	יג.
										■	יג.
רב פפא:										○	יג.
[רבא] תנן:									■	?	◇
ורמינהו:									■	?	◇
ושנינן ליה:									!	◇	יג.
									!	◇	יג.
והתניא:									■	!	יג.
										?	◇
דקתני:									■	?	יג.
										?	יג.
										!	◇
[ת"ק]										◇	■
רבי יהודה:										◇	■
[ת"ק]										◇	■
[ת"ק]										◇	■
רבי יוסי:										◇	■
										■	יג.
חד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]									◇	■	◇
וחד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]									◇	■	◇
תניא נמי הכי:										■	◇
										■	יג.
איבעיא להו:										^	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מועד קטן-מי שהפך		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד	תא שמע: [ת"ק]									!	◇
תגרי טבריא הן החמירו על עצמן שלא יהו מוכרין כל עיקר.	רבי יוסי:									!	◇
צדי חיות ועופות ודגים צדין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]									!	◇
צדי עכו הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר.	רבי יוסי:									!	◇
דשושי חילקא טרגיס וטיסני דוששין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]									!	◇
דשושי ציפורי הן החמירו על עצמן שלא יהו דוששין כל עיקר.	רבי יוסי:									!	◇
חילקא - חדא לתרתי, טרגיס - חדא לתלת, טיסני - חדא לארבעה.	אביי:									!	◇
כונתא.	כי אתא רב דימי:									!	◇
חילקא טרגיס וטיסני - טמאין בכל מקום.	מיתבי:									!	◇
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי ולארבעה - משום הכי טמאין בכל מקום, דאתכשור, אלא למאן דאמר כונתא - אמאי טמאין בכל מקום? הא לא איתכשור										!	◇
כגון דמיקלפן, דאי לאו דשרא להו במיא - לא הוה מיקלפא. ואמאי קרי ליה חילקא - דשקל חלקיהו.										!	◇
הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש, ומותר בלח, ומותר באורז, בחילקא וטרגיס וטיסני.	מיתבי:									!	◇
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי וחדא לארבעה - שפיר, דנפקו להו מתורת דגן. אלא למאן דאמר כונתא - דגן מעליא הוא										!	◇
קשיא.										!	◇
רב הונא שרא להו להנהו כרופייתא למיזל לזבוני כי אורחיהו בשוקא.	[רב הונא]									!	◇
חנות פתוחה לסטיו - פותח ונועל כדרכו, פתוחה לרשות הרבים - פותח אחת ונועל אחת, וערב יום טוב האחרון של חג - מוציא, ומעטר את שוקי העיר בפירות בשביל כבוד יום טוב האחרון.	איתיביה רב כהנא:									!	◇
מפני כבוד יום טוב האחרון - אין, שלא מפני כבוד יום טוב - לא										!	◇
לא קשיא: הא - בפירי, הא - בתבלין.										!	◇
הדרן עלך מי שהפך										!	◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

מועד קטן-ואלו מגלחין		מאן דאמר		Talmud Navigator											
מימרא				א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מצורע מהו שינהיג צרעתו ברגל?													◇	^	יד:
והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו.	אביי, תא שמע:												◇	!	יד:
הא בימי טומאתו - נהיג.														!	יד:
לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא בימי טומאתו דלא נהיג, אבל לטהרתו - ניגזור שמא ישהה קרבנותיו, קמשמע לן.													◇	;	יד:
(ויקרא י"ג) והצרוע - לרבות כהן גדול.	רבא, תא שמע:												◇	!	יד:
והא כהן גדול, דכל השנה כרגל לכולי עלמא דמי														!	יד:
כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל.	דתנן:													!	יד:
שמע מינה: נוהג צרעתו ברגל, שמע מינה.													◇	!	יד:
אבל אסור בתספורת, מדקאמר להו רחמנא לבני אהרן (ויקרא י') ראשיכם אל תפרעו - מכלל דכולי עלמא אסור.													◇	■	יד:
מנודין ומצורעין מה הן בתספורת?													◇	^	טו.
מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס.	תא שמע:												◇	!	טו.
מנודה שמת - בית דין סוקלין את ארונו													◇	■	טו.
לא שיעמידו עליו גל אבנים כגלו של עכן, אלא: בית דין שולחין ומניחין אבן גדולה על ארונו. ללמדך שכל המתנדה ומת בנידויו בית דין סוקלין את ארונו.	רבי יהודה:												◇	■	טו.
אבל חייב בעטיפת הראש, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ולא תעטה על שפם - מכלל דכולי עלמא מיחייבי.													◇	■	טו.
מנודה מהו בעטיפת הראש?													◇	^	טו.
והן מתעטפין ויושבין כמנודין וכאבלים עד שירחמו עליהם מן השמים.	רב יוסף: תא שמע:												◇	!	טו.
דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר.	אמר ליה אביי:												◇	;	טו.
מצורע מהו בעטיפת הראש?													◇	^	טו.
(ויקרא י"ג) ועל שפם יעטה - מכלל שחייב בעטיפת הראש, שמע מינה.	תא שמע:												◇	!	טו.
אבל אסור להניח תפילין, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) פארך חבוש עליך - מכלל דכולי עלמא אסור.													◇	■	טו.
מנודה מהו בתפילין?													◇	^	טו.
תיקו.													◇	!	טו.
מצורע מהו בתפילין?													◇	^	טו.
(ויקרא י"ג) והצרוע - לרבות כהן גדול, בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעים, (ויקרא י"ג) וראשו יהיה פרוע - אין פריעה אלא גידול שער, דברי רבי אליעזר.	תא שמע: [רבי אליעזר]												◇	!	טו.
נאמרה הוייה בראש ונאמרה הוייה בבגד, מה הוייה - האמורה בבגד - דבר שחוץ מגופו, אף הוייה בראש - דבר שחוץ מגופו. מאי לאו - אתפילין?	רבי עקיבא:												◇	!	טו.
לא, אכומתא וסודרא.	רב פפא:												◇	;	טו.
אבל אסור בשאילת שלום, דקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) האנק דם													◇	■	טו.
מנודה מהו בשאילת שלום?													◇	^	טו.
ובשאילת שלום שבין אדם לחבירו כבני אדם הנוזפין למקום.	רב יוסף: תא שמע:												◇	!	טו.
דלמא מנודה לשמים שאני, דחמיר.	אמר ליה אביי:												◇	;	טו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מצורע מהו בשאילת שלום?												טו.
ועל שפם יעטה - שיהו שפתותיו מדובקות זו בזו, שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בשאילת שלום, שמע מינה.	תא שמע:											טו.
וניפשוט מינה למנודה												טו.
מי קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל קתני - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בשאילת שלום.	רב אחא בר פנחס משמיה דרב יוסף:											טו.
אבל אסור בדברי תורה, מדקאמר רחמנא ליחזקאל דם.												טו.
מנודה מהו בדברי תורה?												טו.
מנודה - שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו. מוחרם - לא שונה ולא שונין לו, לא נשכר ולא נשכרין לו, אבל שונה הוא לעצמו שלא יפסיק את למודו. ועושה לו חנות קטנה בשביל פרנסתו.	רב יוסף, תא שמע:											טו.
זבוני מיא בפקתא דערבות.	ואמר רב:											טו.
שמע מינה.												טו.
מצורע מהו בדברי תורה?												טו.
תא שמע: (דברים ד') והודעתם לבניך ולבני בניך יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב, מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיעה - מכאן אמרו: הזבין והמצורעין ובעלי נדות מותרין לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במדרש ובתלמוד, בהלכות ובאגדות, ובעלי קריין אסורין, שמע מינה.												טו.
אבל אסור בתכבוסת, דכתיב (שמואל ב' י"ד) וישלח יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל תסוכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתאבלת על מת.												טו.
מנודין ומצורעין מה הן בתכבוסת?												טו.
מנודין ומצורעין אסורין לספר ולכבס.	תא שמע:											טו.
שמע מינה.												טו.
אבל חייב בקריעה דקאמר להו רחמנא לבני אהרן (ויקרא י') לא תפרמו - מכלל דכולי עלמא מיחייבי.												טו.
מנודה מהו בקריעה?												טו.
תיקו.												טו.
מצורע מהו בקריעה?												טו.
(ויקרא י"ג) בגדיו יהיו פרמים - שיהו מקורעין, שמע מינה.	תא שמע:											טו.
אבל חייב בכפיית המטה												טו.
דמות דיוקני נתתי בהן, ובעונותיהם הפכתיה - כפו מטותיהן עליה.	דתני בר קפרא:											טו:
מנודה ומצורע מה הן בכפיית המטה?												טו.
תיקו.												טו.
אבל אסור בעשיית מלאכה, דכתיב (עמוס ח') והפכתי חגיכם לאבל מה חג אסור במלאכה - אף אבל אסור במלאכה.												טו.
מנודה מהו בעשיית מלאכה?												טו.
כשאמרו אסור בעשיית מלאכה - לא אמרו אלא ביום, אבל בלילה מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:											טו.
מאי לאו - אכולהו?												טו.
לא, אשאר.												טו.
מנודה שונה ושונין לו, נשכר ונשכרין לו.	תא שמע:											טו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שמע מינה.												טו:
מצורע מהו בעשיית מלאכה?										^	◇	טו:
תיקו.											◇	טו:
אבל אסור ברחיצה, דכתיב (שמואל ב' י"ד) ואל תסוכי שמן, ורחיצה בכלל סיכה.											◇	טו:
מנודה מהו ברחיצה?										^	◇	טו:
כשאמרו אסור ברחיצה - לא אמרו אלא כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו - מותר. וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:										◇	טו:
מאי לאו אכולהו?											!	טו:
לא, אשאר.											◇	טו:
מצורע מהו ברחיצה?											^	טו:
תיקו.											!	טו:
אבל אסור בנעילת הסנדל, מדקאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ונעליך תשים ברגליך - מכלל דכולי עלמא אסור.											◇	טו:
מנודה מהו בנעילת הסנדל?											^	טו:
כשאמרו אסור בנעילת הסנדל - לא אמרו אלא בעיר, אבל בדרך - מותר. הא כיצד? יצא לדרך - נועל, נכנס לעיר - חולץ, וכן אתה מוצא במנודה ובאבל.	רב יוסף, תא שמע:										◇	טו:
מאי לאו אכולהו?											!	טו:
לא, אשאר.											◇	טו:
מצורע מהו בנעילת הסנדל?											^	טו:
תיקו.											!	טו:
אבל אסור בתשמיש המטה, דכתיב (שמואל ב' י"ב) וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה - מכלל דמעיקרא אסור.											◇	טו:
מנודה מהו בתשמיש המטה?											^	טו:
כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודין היו, ושימשו מטותיהן.	רב יוסף, תא שמע:										◇	טו:
ודלמא מנודה לשמים שאני, דקיל?	אמר ליה אביי:										◇	טו:
קיל? והא אמרת חמיר											◇	טו:
ספוקי מספקא ליה, זיל הכא - קמדחי ליה, וזיל הכא - קמדחי ליה.											!	טו:
מצורע מהו בתשמיש המטה?											^	טו:
(ויקרא י"ד) וישב מחוץ לאהלו - שיהא כמנודה וכאבל, ואסור בתשמיש המטה. ואין אהלו אלא אשתו, שנאמר (דברים ה') לך אמר להם שובו לכם לאהליכם - שמע מינה.	תא שמע, דתניא:										◇	טו:
וניפשוט נמי למנודה											◇	טו:
מי קתני שאסור? שיהא כמנודה וכאבל - במילי אחרנייתא, ואסור נמי בתשמיש המטה.	רב הונא בריה דרב פנחס משמיה דרב יוסף:										!	טו:
אבל אינו משלח קרבנותיו											◇	טו:
שלמים - בזמן שהוא שלם, ולא בזמן שהוא אונן.	דתניא, רבי שמעון:										◇	טו:
מנודה מהו שישלח קרבנותיו?											^	טו:

■ מימרא-statement
¿ קושיא-challenge
^ שאלה-question
! תירוץ-answer
■ ראיה-proof

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רב יוסף, תא שמע:									!		◇	טו:
אמר ליה אביי:									¿		◇	טו:
									¿			טו:
									!			טו:
										^	◇	טו:
תא שמע, דתניא: [רבי יהודה]									!		◇	טו:
רבי שמעון:									!		◇	טז:
רבא:										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:
									!		◇	טז:
										^	◇	טז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז:
לא, עד דאתו בי תלתא אחרני ושרו ליה.																			טז:
אין נידוי פחות משלשים יום, ואין נזיפה פחות משבעה ימים. ואף על פי שאין ראיה לדבר - זכר לדבר: שנאמר (במדבר י"ב) ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים.		תנו רבנן:																	טז:
נידוי שלנו כנזיפה שלהן. ונזיפה דידהו שבעה		רב חסדא:																	טז:
ותו לא?																			טז:
והא רבי שמעון בר רבי ובר קפרא הוו יתבי וקא גרסי, קשיא להו שמעתא. אמר ליה רבי שמעון לבר קפרא: דבר זה צריך רבי. אמר ליה בר קפרא לרבי שמעון: ומה רבי אומר בדבר זה? אזל אמר ליה לאבוה. איקפד. אתא בר קפרא לאיתחזווי ליה, אמר ליה: בר קפרא, איני מכירך מעולם. ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה תלתין יומין.																			טז:
שוב, פעם אחד גזר רבי שלא ישנו לתלמידים בשוק. מאי דרש - (שיר השירים ז') חמוקי ירכיך כמו חלאים, מה ירך בסתר - אף דברי תורה בסתר.																			טז:
יצא רבי חייא ושנה לשני בני אחיו בשוק, לרב ולרבה בר בר חנה. שמע רבי - איקפד. אתא רבי חייא לאיתחזווי ליה, אמר ליה: עיאי, מי קורא לך בחוץ? ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה תלתין יומין.																			טז:
ביום תלתין שלח ליה: תא, הדר שלח ליה דלא ליתי.		[רבי]																	טז:
מעיקרא מאי סבר ולבסוף מאי סבר?																			טז:
מעיקרא סבר: מקצת היום ככולו, ולבסוף סבר: לא אמרינן מקצת היום ככולו.		[רבי]																	טז:
לסוף אתא, אמר ליה: אמאי אתית? אמר ליה: דשלח לי מר דליתי. והא שלחי לך דלא תיתי? - אמר ליה: זה ראיתי, וזה - לא ראיתי. קרי עליה: (משלי ט"ז) ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו.																			טז:
מאי טעמא עבד מר הכי?		[רבי]																	טז:
דכתיב (משלי א') חכמות בחוץ תרנה.		אמר ליה: [רבי חייא]																	טז:
אם קרית - לא שנית, ואם שנית - לא שילשת, ואם שילשת - לא פירשו לך. חכמות בחוץ תרנה - כדרבא.		אמר ליה: [רבי]																	טז:
כל העוסק בתורה מבפנים - תורתו מכרזת עליו מבחוץ.		דאמר רבא:																	טז:
והא כתיב (ישעיהו מ"ח) לא מראש בסתר דברתי																			טז:
ההוא ביומי דכלה.																			טז:
ורבי חייא, האי חמוקי ירכיך מאי עביד לה?																			טז:
מוקי לה בצדקה ובגמילות חסדים.		[רבי חייא]																	טז:
אלמא, נזיפה דידהו תלת יומין																			טז:
נזיפת נשיא שאני.																			טז:
ונזיפה דידן כמה הוי?																			טז:
חד יומא.																			טז:
כי הא דשמואל ומר עוקבא, כי הוו יתבי גרסי שמעתא - הוה יתיב מר עוקבא קמיה דשמואל ברחוק ארבע אמות, וכי הוו יתבי בדינא - הוה יתיב שמואל קמיה דמר עוקבא ברחוק ארבע אמות. והווי חייקי ליה דוכתא למר עוקבא בציפתא ויתיב עילויה, כי היכי דלישתמען מיליה. כל יומא הוה מלוי ליה מר עוקבא לשמואל עד אושפיזיה, יומא חד איטריד בדיניה. הוה אזיל שמואל בתריה, כי מטא לביתיה אמר ליה: לא נגה לך? לישרי לי מר בתיגריה ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה חד יומא.																			טז:
ההיא איתתא דהוות יתבה בשבילא, הוות פשטה כרעה וקא מניפה חושלאי, והוה חליף ואזיל צורבא מרבנן, ולא איכנעה מקמיה. אמר: כמה חציפא ההיא איתתא איתתא לקמיה דרב נחמן																			טז:
אמר לה: מי שמעת שמתא מפומיה? - אמרה ליה: לא. אמר לה: זילי, נהוגי נזיפותא חד יומא בנפשיך.		[רב נחמן]																	טז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
זוטרא בר טוביה הוה קפסיק סידרא קמיה דרב יהודה, כי מטא להאי פסוקא (שמואל ב' כ"ג) ואלה דברי דוד האחרונים אמר ליה: אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי נינהו? שתיק ולא אמר ליה ולא מידי. הדר אמר ליה: אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי היא? - אמר ליה: מאי דעתך, דלא ידע פירושא דהאי קרא - לאו גברא רבה הוא? ידע דנקט מילתא בדעתיה, נהג נזיפותא בנפשיה חד יומא.												ז.ט
ודאתן עלה, מיהא אחרונים - מכלל דאיכא ראשונים, ראשונים מאי היא?												ז.ט
(שמואל ב' כ"ב) וידבר דוד לה' את דברי השירה הזאת ביום הציל ה' אתו מכף כל אויביו ומכף שאול. אמר לו הקדוש ברוך הוא לדוד: דוד, שירה אתה אומר על מפלתו של שאול? אלמלי אתה שאול והוא דוד - היינו דכתיב (תהלים ז') שגיון לדוד אשר שר לה' על דברי כוש בן ימיני. וכי כוש שמו? והלא שאול שמן אלא: מה כושי משונה בעורו - אף שאול משונה במעשיו.												ז.ט
כיוצא בדבר אתה אומר: (במדבר י"ב) על אדות האשה הכשית אשר לקח, וכי כושית שמה? והלא ציפורה שמה אלא: מה כושית משונה בעורה - אף ציפורה משונה במעשיה.												ז.ט
כיוצא בדבר אתה אומר (ירמיהו ל"ח) וישמע עבד מלך הכושי, וכי כושי שמו? והלא צדקיה שמן אלא: מה כושי משונה בעורו - אף צדקיה משונה במעשיו.												ז.ט
כיוצא בדבר אתה אומר: (עמוס ט') הלא כבני כשיים אתם לי בני ישראל, וכי כושיים שמו? והלא ישראל שמן אלא: מה כושי משונה בעורו - אף ישראל משונן במעשיהן מכל האומות.												ז.ט
מאי דכתיב (שמואל ב' כ"ג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על - נאם דוד בן ישי, שהקים עולה של תשובה. (שמואל ב' כ"ג) אמר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים מאי קאמר?	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											ז.ט
הכי קאמר: אמר אלהי ישראל: לי דבר צור ישראל, אני מושל באדם, מי מושל בי - צדיק. שאני גוזר גזרה ומבטלה.	רבי אבהו:											ז.ט
(שמואל ב' כ"ג) אלה שמות הגברים אשר לדוד ישב בשבת וגו', מאי קאמר?												ז.ט
הכי קאמר, ואלה שמות גבורותיו של דוד: יושב בשבת - בשעה שהיה יושב בשיבה לא היה יושב על גבי כרים וכסתות, אלא על גבי קרקע. דכל כמה דהוה רביה עירא היאירי קיים - הוה מתני להו לרבנן על גבי כרים וכסתות, כי נח נפשיה - הוה מתני דוד לרבנן, והוה יתיב על גבי קרקע. אמרו ליה: ליתב מר אכרים וכסתות - לא קביל עליה.	רבי אבהו:											ז.ט
תחכמי - אמר רב: אמר לו הקדוש ברוך הוא, הואיל והשפלת עצמך - תהא כמוני, שאני גוזר גזרה - ואתה מבטלה.	[רב]											ז.ט
ראש השלישים - תהא ראש לשלשת אבות.												ז.ט
הוא עדינו העצני - כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ.												ז.ט
על שמנה מאות חלל בפעם אחת - שהיה זורק חץ - ומפיל שמונה מאות חלל בפעם אחת, והיה מתאנח על מאתים. דכתיב (דברים ל"ב) איכה ירדף אחד אלף יצתה בת קול ואמרה: (מלכים א' ט"ו) רק בדבר אוריה החתי.												ז.ט
תלמיד שנידה לכבודו - נדויו נידויו.	רבי תנחום בריה דרבי חייא איש כפר עכו אמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי שמלאי, ואמרי לה אמר רבי תנחום אמר רב הונא, ואמרי לה אמר רב הונא לחודיה:											י.א
מנודה לרב - מנודה לתלמיד, מנודה לתלמיד - אינו מנודה לרב.	דתניא:											י.א
לרב הוא דאינו מנודה, הא לכולי עלמא - מנודה.												י.א
למאי?												י.א
אי במילי דשמיא.												י.א
(משלי כ"א) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'												י.א
אלא לאו - לכבוד עצמו.												י.א
צורבא מרבנן עביד דינא לנפשיה במילתא דפסיקא ליה.	רב יוסף:											י.א

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

מועד קטן-ואלו מגלחין		מאן דאמר		Talmud Navigator											
מימרא				א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מאי שמתא?															יז.
שם מיתה	רב:													◇	יז.
שממה יהיה	שמואל:													◇	יז.
ומהניא ביה כי טיחיא בתנורא.														◇	יז.
ופליגא דריש לקיש.														◇	יז.
כשם שנכנסת במאתים וארבעים ושמונה איברים כך כשהיא יוצאה - יוצאה ממאתים וארבעים ושמונה איברים. כשהיא נכנסת - דכתיב (יהושע ו') והיתה העיר חרם, חרם בגימטריא מאתים וארבעים ושמונה הוו. כשהיא יוצאה - דכתיב (חבקוק ג') ברגז רחם תזכור רחם בגימטריא הכי הוו.	דאמר ריש לקיש:													◇	יז.
רב יוסף: שדי שמתא אגנובתא דכלבא - ואיהי דידה עבדה.	[רב יוסף]													◇	יז.
דההוא כלבא דהוה אכיל מסאני דרבנן, ולא הוה קא ידעי מנו. ושמתו ליה. איתלי ביה נורא בגנובתיה, ואכלתיה.														◇	יז.
ההוא אלמא דהוה קא מצער ליה לההוא צורבא מרבנן, אתא לקמיה דרב יוסף. אמר ליה: זיל שמתיה. - אמר ליה: מסתפינא מיניה. - אמר ליה: שקילי פתיחא עליה. - כל שכן דמסתפינא מיניה.														◇	יז.
אמר ליה שקליה אחתיה בכדא, ואחתיה בי קברי, וקרי ביה אלפא שפורי בארבעין יומין.	[רב יוסף]													◇	יז.
אזיל עביד הכי. פקע כדא, ומית אלמא.														◇	יז.
מאי שפורי?														◇	יז.
שנפרעין ממנו.														◇	יז.
מאי תברא?														◇	יז.
תברי בתי רמי.	רב יצחק בריה דרב יהודה:													◇	יז.
כל מקום שנתנו חכמים עיניהם - או מיתה או עוני.	דתניא, אמר רבן שמעון בן גמליאל:													◇	יז.
והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו.														◇	יז.
בשלא היה להם פנאי, או דלמא אף בששהיה להם פנאי?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא:													◇	יז.
כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד - בשלא היה להם פנאי, אבל היה להם פנאי - אסורים. נזיר ומצורע, אף על פי שהיה להם פנאי - מותרים, שלא ישהו קרבנותיהן.	אמר ליה: [רבי זירא] תנינא:													◇	יז.
הכהן והאבל מותרין בגילוח.	תנא:													◇	יז.
האי אבל היכי דמי?														◇	יז.
אילימא שחל שמיני שלו בערב הרגל														◇	יז.
איבעי ליה לגלוחי בערב הרגל														◇	יז.
אלא שחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל														◇	יז.
איבעי ליה לגלוחי ערב שבת														◇	יז.
הלכה כאבא שאול, ומודים חכמים לאבא שאול בשחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל, שמותר לגלח בערב שבת	דאמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:													◇	יז.
לא צריכא, שחל שביעי שלו להיות בשבת ערב הרגל.														◇	יז.
כאבא שאול	תנא ברא סבר לה:													◇	יז.
מקצת היום ככולו, ויום שביעי עולה לו לכאן ולכאן.	דאמר: [אבא שאול]													◇	יז.
וכיון דשבת הוי - אנוס הוא.														◇	יז.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator																
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ						
כרבנן	תנא דידן סבר לה:									◆	■	!	◇	יז:				
לא אמרינן מקצת היום ככולו, ואכתי לא שלים אבילות דשבעה.	דאמרי: [רבנן]									◆	■	■	!	◇	יז:			
האי כהן היכי דמי?													^	◇	יז:			
אילימא דשלים משמרתו ערב הרגל													!		יז:			
איבעי ליה לגלוחי ערב הרגל													;		יז:			
לא צריכא, דשלים משמרתו ברגל.													!	◇	יז:			
בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים.	תנא דידן סבר: כיון דתנן:												◆	■	!	◇	יז:	
כמאן דלא שלים משמרתו ברגל דמי.													!	◇	יז:			
אף על גב דשייך בהנך משמרות - משמרתיה מיהא שלימא ליה.	תנא ברא סבר:												◆	■	!	◇	יז:	
כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד - מותרין לגלח בימי אבלן.	תנו רבנן:														■	◇	יז:	
אסורים	והתניא:														■	;	◇	יז:
כי תניא הכא מותרין - בשתכפוהו אבליו.	רב חסדא אמר רב שילא:														!	◇	יז:	
אי בשתכפוהו אבליו, מאי איריא כל אלו שאמרו? אפילו כולי עלמא נמי															;	◇	יז:	
תכפוהו אבליו זה אחר זה, הכביד שערו - מיקל בתער, ומכבס כסותו במים.	דתניא:														■	;		יז:
בתער ולא במספרים, במים ולא בנתר ולא באהל.	הא אתמר עלה, אמר רב חסדא:														!		◇	יז:
זאת אומרת: אבל אסור בתכבוסת.	רב חסדא:														■		◇	יז: